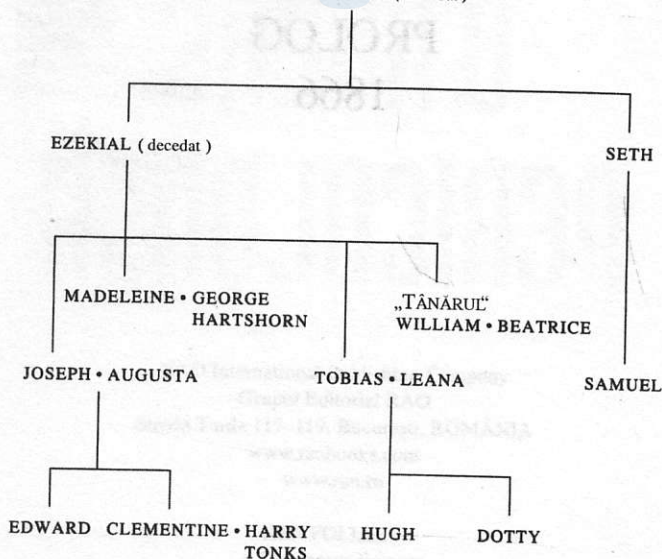

JOHN PILASTER (decedat)

1

În ziua în care se întâmplă tragedia, băieții de la Școala Windfield fuseseră consemnați în camerele lor.

Era o sâmbătă calduroasă de mai și în mod normal ar fi trebuit să-și petreacă cu toții după-amiaza pe terenul de sport din partea de sud, unii jucând crichet, alții privind de pe marginea umbroasă a pădurii Bishop's Wood. Dar avusese loc o infrațiune. Se furaseră șase monede de aur din biroul domnului Offerton, profesorul de latină, și toată școala era bănuită. Toți băieții trebuiau să rămână în camere până când făptașul era prins.

Micky Miranda stătea la masa scrijelită cu inițialele a generații de școlari plictisiți. Ținea în mână o revistă oficială intitulată *Echipament de infanterie*. De obicei se uita vrăjit la gravurile cu săbii, puști și carabine, dar acum îi era prea cald ca să se poată concentra. La celalalt capăt al mesei, colegul său de cameră, Edward Pilaster, își ridică nasul dintr-un caiet de latină. Copia de la Micky traducerea unei pagini din Plutarh. Puse un deget pătat de cerneală pe pagină și întrebă:

– Ce scrie aici?

Micky își îndreptă privirea spre locul indicat.

– Decapitat, spuse el. E la fel ca în latină, *decapitare*.

Latina nu i se părea grea lui Micky, poate și pentru că multe cuvinte erau asemănătoare în spaniolă, care era limba lui maternă.

Stiloul lui Edward își relua scârțâitul. Micky se ridică neliniștit și se îndreptă către fereastră. Nici o adiere. Privi cu

jind peste curtea grajdului, înspre pădure. La nord de Bishop's Wood era un lac umbrat, format într-o carieră dezafectată. Apa era rece și adâncă...

– Hai la scaldă, spuse Micky brusc.

– N-avem voie, răspuse Edward.

– Am putea ieși prin sinagogă.

„Sinagoga“ era camera de alături, în care locuiau trei băieți evrei. Școala Windfield avea o atitudine liberală în predarea teologiei și era tolerantă față de diferențele de religie, fapt pentru care era agreată în egală măsură de părinți evrei, de familia metodistă din care provenea Edward, precum și de tatăl lui Micky Miranda, care era catolic. Dar în ciuda poziției oficiale a școlii, băieții evrei tot erau prigoniți în fel și chip. Micky continuă:

– Putem ieși pe fereastra lor și ateriza pe acoperișul spălătoriei, după care coborâm prin spatele grajdului și ne strecurăm în pădure.

Edward părea speriat.

– Dacă te prinde, o încasezi cu Dungata.

Dungata era bastonul de frasin mânuit de directorul școlii, domnul Poleson. Pedepsa pentru fuga din detenție erau douăsprezece lovituri cumplite. Micky fusese pedepsit într-o zi de domnul Poleson pentru că jucase jocuri de noroc și încă îl mai treceau fiorii când se gândea la acea zi. Dar posibilitatea de a fi prinși era mică, iar ideea de a se dezbrăca și de a intra gol în baltă era atât de ademenitoare, încât Micky aproape că simțea apa rece prelingându-i-se pe pielea goală.

Se uită la colegul său de cameră. Edward nu era simpatizat în școală – era prea leneș pentru a învăța bine, prea greoi pentru a fi bun la sport și prea egoist pentru a-și face mulți prieteni. Micky era singurul prieten al lui Edward, și de aceea lui Edward nu-i plăcea când Micky își petrecea timpul cu alți băieți.

– Mă duc să văd dacă nu vrea să vină Pilkington, spuse Micky și se îndreptă spre ușa.

– Stai, nu te duce, spuse Edward neliniștit.

– De ce să nu mă duc?! răspuse Micky. Ție ți-e prea frică.

– Nu mi-e frică, spuse Edward neconvingător. Dar trebuie să-mi termin tema la latină.

– Pai termin-o în timp ce eu merg la scaldat cu Pilkington.

Pentru o clipă, Edward afișă o figură de neînduplecat, după care se dădu bătut.

– Bine, hai că vin, spuse el mai mult de nevoie.

Micky deschise ușa. Din clădire se auzea un murmur înăbușit, dar nici un profesor nu se vedea la orizont. Micky o zbughi în camera alăturată. Edward îl urmă.

– Salutare, iudeilor, spuse Micky.

Doi dintre băieți jucau cărți la masă. Își ridicară privirile o clipă și-și văzură de joc fără nici o vorbă. Cel de-al treilea, Fatty Greenbourne¹, mânca o prăjitură. Maică-sa îi trimitea mereu pachete cu mâncare.

– Hai, salut! spuse el prietenos. Vreți niște prăjitură?

– Ce Dumnezeu, Fatty, mănânci ca un purcel, replică Micky.

Fatty ridică din umeri și continuă să îndese în el prăjitură.

Era des țința zeflemelelor, fiind și gras, și evreu, dar nimic nu părea să-l afecteze. Se spunea că taică-său era cel mai bogat om din lume, și poate că de aceea nu-i păsa de batjocuri, gândea Micky.

Micky se îndreptă spre fereastră, o deschise și privi roată. Curtea grajdurilor era pustie. Fatty întrebă:

– Ce faceți, băieți?

– Mergem la scaldat, spuse Micky.

– O s-o încasați.

Edward spuse scâncit:

– Știu.

Micky se sui pe pervaz, se lăsă pe burtă, se răsuci și se lăsă în jos câțiva centimetri, până atinse cu picioarele acoperișul spălătoriei. I se păru că aude pârâind o placă de ardezie,

¹ Fatty – „durduliu“, în limba engleză, în original.

dar acoperișul rezistă sub greutate. Privi în sus și îl văzu pe Edward uitându-se în jos îngrijorat.

– Hai! spuse Micky.

Se târî pe acoperiș și coborî pe un burlan până jos. Peste un minut, Edward ateriză lângă el.

Micky se uită pe furis pe după colțul spălătoriei. Nu se vedea nimeni. Fără a sta pe gânduri, o luă la goană prin curtea grajdului către pădure. Alergă printre copaci până când consideră că nu mai poate fi văzut din clădirile școlii, apoi se opri ca să se odihnească. Edward apărură și el.

– Am reușit! exclamă Micky. Nu ne-a văzut nimeni.

– Probabil o să ne prindă la întoarcere, se posomorî Edward.

Micky zâmbi. Edward arăta ca un englez adevărat, cu păr blond și lins, ochi albaștri și un nas ca o lamă lată de cuțit. Era un băiat înalt, cu umeri lați – puternic, dar stângaci. N-avea nici un pic de gust, iar hainele stăteau lălâi pe el. Edward era de vârsta lui Micky – șaisprezece ani –, dar cei doi erau foarte diferiți: Micky avea părul negru și creț și ochi negri, era preocupat de înfățișarea lui și nu suporta să fie neîngrijit sau murdar.

– Ai încredere în mine, Pilaster, spuse Micky. N-am eu întotdeauna grija de tine?

Edward râse larg, îmbunat.

– Bine, hai să mergem.

O luară prin pădure pe o cărare care abia se distingeau. Aerul era mai răcoros pe sub mesteceni și ulmi, și Micky începu să se simtă mai bine.

– Ce faci vara asta? îl întrebă pe Edward.

– De obicei mergem în Scoția în august.

– Ai tăi au o cabană de vânatoare pe-acolo?

Micky învățase jargonul lumii bune englezești și știa că termenul corect era „cabană“, chiar dacă ar fi fost vorba de un castel cu cincizeci de încăperi.

– Închiriem ceva, răspunse Edward, dar nu vânăm. Tata nu e sportiv, înțelegi.

Micky ghici o nuanță defensivă în vocea lui Edward și chibzui la înțelesul acesteia. Știa că aristocraților englezi le plăcea să împuște păsări în august și să vâneze vulpi toată iarna. Și mai știa și că aristocrații nu-și trimit odraslele la școala aceasta. Tații băieților de la Windfield erau mai cu seamă oameni de afaceri și ingineri, nu conți și episcopi, și astfel de oameni nu aveau timp de pierdut cu mersul la vânatoare. Familia Pilaster era o familie de bancheri, și spunând că „tata nu e sportiv“, Edward recunoștea de fapt că familia lui nu face parte din rândurile cele mai de sus ale societății.

Pe Micky îl amuza faptul că englezii au mai mult respect pentru cei care huzuresc decât pentru cei care muncesc. În țara lui nu erau respectați nici nobilii fără ocupație, nici oamenii de afaceri sărguincioși. Acolo nu se respecta nimic în afară de putere. Dacă un om avea putere asupra altora – să-i hrănească sau să-i înfometeze, să-i omoare sau să-i lase în viață – ce altceva și-ar mai fi dorit?

– Dar tu? întrebă Edward. Cum îți vei petrece vara?

Micky conta pe faptul că Edward avea să-i pună această întrebare.

– Aici, la școală, spuse el.

– Doar nu rămâi din nou la școală toată vacanța?!

– Trebuie. N-am cum să merg acasă. Numai un drum ia șase săptămâni – școala ar începe înainte să ajung eu acasă!

– Al naibii! Trebuie să fie greu!

De fapt, Micky n-avea nici o dorință să se întoarcă acasă. Nu-i plăcea deloc acolo, și nu-i plăcuse din momentul în care murise mama lui. Acasă la el nu mai erau decât bărbați: tatăl lui, fratele mai mare Paulo, câțiva unchi și veri și patru sute de cowboy. Papa era un erou pentru cei de acolo și un străin pentru Micky: rece, inabordabil, iritabil. Dar adevărata problemă era fratele cel mare al lui Micky. Paulo era prost, dar tare. Îl ura pe Micky pentru că era mai deștept și îi plăcea să-l umilească pe frate-său mai mic. Nu pierdea nici o ocazie să arate lumii că Micky nu știa să prindă juncanii cu lasoul

sau să călărească un cal neîmblânzit sau să împuște un șarpe drept în cap. Numărul lui preferat era să sperie calul lui Micky, astfel încât acesta s-o ia la goană, iar Micky trebuia să închidă ochii strâns și să stea agățat în șa, speriat de moarte, în timp ce calul său se avânta cu furie peste pampas până la epuizare. Nu, Micky nu voia să meargă acasă în vacanță. Dar nu dorea nici să rămână la școală. Ceea ce își dorea cu adevărat era să fie invitat să petreacă vara cu familia Pilaster.

Dar Edward nu sugera acest lucru imediat, așa că Micky abandonă subiectul. Era sigur că acesta avea să se ivească din nou.

Se cățărara pe un gard de lemn în paragină și urcara un delușor. Ajunși în vârf, văzura lacul. Marginile șlefuite ale carierei erau abrupte, dar băieții sprinteni știau cum să le coboare. Pe fundul carierei se întindea o baltă adâncă plină cu apă verzui-închis în care înotau mormoloci, broaște, și din când în când, câte un șarpe de apă.

Spre surprinderea lui Micky, în lac mai erau încă trei băieți.

Își miji ochii, ferindu-și-i de razele soarelui care se oglindeau pe suprafața bălții, și se uită la siluetele goale. Toți cei trei erau în clasa a patra inferioară la Windfield.

Claia de păr roșcovan era a lui Antonio Silva, care, în ciuda culorii tenului, era compatriotul lui Micky. Tatal lui Tonio nu avea atât de mult pământ ca tatal lui Micky, dar familia Silva locuia în capitală și avea prieteni influenți. Ca și Micky, Tonio nu putea merge acasă în timpul vacanțelor, dar avea norocul să aibă prieteni la Ambasada Cordobei din Londra, așa că el nu era nevoit să stea la școală toată vara.

Cel de-al doilea băiat era Hugh Pilaster, un văr de-al lui Edward. Cei doi veri nu semănau deloc: Hugh avea părul negru și trăsături mărunte și clare, și avea de obicei un rânjet răutăcios întipărit pe față. Edward era invidios pe Hugh pentru că acesta era bun la învățătură, făcându-l pe Edward să pară prostănacul familiei.

Cel de-al treilea era Peter Middleton, un băiat cam timid care se ținea mai mult după Hugh, pentru că acesta era mai sigur de sine. Toți cei trei aveau trupuri albe și imberbe de băieți de treisprezece ani și brațe și picioare zvelte.

Apoi Micky observă un al patrulea băiat. Acesta înota singur, la capătul celălalt al lacului. Era mai mare decât ceilalți trei și nu părea să fie împreună cu aceștia. Micky nu-l vedea îndeajuns de bine pentru a-l recunoaște.

Edward rânji cu răutate. Întrevăzuse un prilej de a face o pozna. Își duse degetul la buze în semn de liniște și începu să coboare panta carierei. Micky îl urmă.

Ajunseră la pietriul pe care băieții cei mici își lăseseră hainele. Tonio și Hugh făceau scufundări, cercetând cine știe ce, în timp ce Peter înota liniștit de unul singur. Primul care îi observă pe nou-veniți fu Peter.

– Oh, nu! exclamă el.

– Ia te uită! Încălcați regulile, băiețași? făcu Edward.

Atunci Hugh Pilaster îl observă pe vârul său și răspunse strigând:

– Și voi la fel!

– Mai bine v-ați întoarce înainte să fiți prinși... spuse Edward.

Luă de pe pietroi o pereche de pantaloni.

– ... dar aveți grijă să nu vă udați hainele, altfel se vor prinde toți pe unde ați umblat!

Și zvârli pantalonii în mijlocul bălții, cu un râs nechezat.

– Nemernicule! strigă Peter, apucând pantalonii care pluteau pe apă.

Micky zâmbi amuzat.

Edward luă o gheată și o azvârli în lac.

Băieții cei mici intrară în panică. Edward luă o altă pereche de pantaloni de pe pietroi și o azvârli în lac. Era distractiv să le vadă pe cele trei victime țipând și năpustindu-se să-și prindă hainele, așa că Micky începu să râdă.

În timp ce Edward continua să azvârle ghetete și haine în lac, Hugh Pilaster reuși să iasă din apă. Micky se aștepta ca

Hugh să o ia la fugă, dar, surprinzător, acesta o luă către Edward. Înainte ca acesta să aibă timp să se întoarcă, Hugh îl împinse cu putere. Deși era mai mare decât Hugh, Edward se dezechilibră. Se clătina pe piatră, apoi se răsturnă și căzu în lac cu un pleoscait formidabil.

Totul se întâmplă cât ai clipi. Hugh înșfăcă o mână de haine și începu să urce panta carierei, agil ca o maimuță. Peter și Tonio chicotiră sarcastic.

Micky se luă după Hugh câțiva pași, dar n-avea cum să-l prindă din urmă pe băiatul mult mai mic și mai vioi. Întorcându-se, se uită să vadă dacă totul era în regulă cu Edward. Nu avea de ce să-și facă probleme: Edward ieșise la suprafață. Îl prinsese pe Peter Middleton și îi vâră capul sub apă repetat, pedepsindu-l pentru râsul acela zeflemitor.

Tonio înotă până la marginea lacului, strângând în mână o grămadă de haine șiroid de apă. Se întoarce și privi înapoi.

– Lasă-l în pace, maimuțoiule! îi strigă lui Edward.

Tonio era cam nebun, așa că Micky se întrebă ce idei o să-i vină acum. Tonio se duse puțin mai departe pe marginea lacului, apoi se întoarce cu o piatră în mână. Micky strigă la Edward ca să-l prevină, dar era prea târziu. Tonio zvârli piatra cu o precizie surprinzătoare și-l nimeri pe Edward în cap. Picuri roșii de sânge îi țâșniră pe sprânceană.

Edward scoase un urlet de durere și, lăsându-l cât colo pe Peter, se aruncă să-l prindă pe Tonio.

2

Hugh goni gol prin pădure către școală, strângând în mână câte haine mai avea și încercând să uite de durerea pe care o simțea în tălpile desculțe, din cauza terenului accidentat. Ajungând la o răspântie de poteci, o coti în viteză la stânga, mai fugi puțin, apoi se pierdu în tufăriș și se ascunse.

Statu nemișcat, încercând să-și domolească respirația hărăită și ciuli urechile. Văru-său Edward și tovarășul lui, Micky Miranda, erau cei mai mari dobitoci din școală: chiu-langii, lași și bătauși. Singura soluție era să te ții departe de ei. Dar Hugh era sigur că Edward avea să vină după el. Edward îl urâse dintotdeauna pe Hugh.

Și tații lor se certaseră. Tatăl lui Hugh, Toby, își retrăsese capitalul din afacerea de familie și începuse o afacere proprie în comerțul cu vopseluri pentru industria textilă. Deja la treisprezece ani, Hugh știa că pentru familia Pilaster a-ți scoate banii din bancă reprezintă o faptă dintre cele mai grave. Joseph, tatăl lui Edward, nu-l iertase niciodată pe frate-său Toby.

Hugh se întrebă ce se întâmplase cu prietenii lui. Erau patru băieți la scaldat înainte ca Micky și Edward să-și facă apariția. Tonio, Peter și Hugh se bălăceau într-o parte a lacului, iar un băiat mai mare, Albert Cammel, înota singur în partea cea mai îndepărtată.

În mod normal, Tonio era curajos până la nesăbuiță, dar de Micky Miranda îi era frică. Amândoi erau de loc dintr-o țară sud-americană numită Cordoba. Tonio spunea că familia lui Micky era puternică și plină de cruzime. Hugh nu prea înțelegea ce înseamnă asta, dar efectul era uimitor: Tonio putea fi obraznic cu toți băieții dintr-a cincea, dar cu Micky se purta întotdeauna politicos, ba chiar umil.

Pe Peter mai mult ca sigur că îl băgaseră în toți sperietii: lui îi era frică și de propria umbră. Hugh spera că acesta scăpase cumva de bătauși.

Albert Cammel, poreclit Coccoasă, nu era cu Hugh și cu prietenii lui. El își lăsase hainele în alt loc, așa că probabil scăpase nevătămat.

Și Hugh scăpase de bătauși, dar nu și din bucluc. Își pierduse hainele de corp, șosetele și ghețele. Acum era nevoit să se strecoare în școală în cămașă și cu pantalonii uzi leoarcă,